

L'AFER DE CASAS VIEJAS

Imagineu-vos, amics lectors, quina manera de refregar-se les mans devien fer aquests últims dies els homes famolencs del partit radical davant la enorme polseguera que havien aixecat a l'entorn del govern de la República i sobre tot contra el seu il·lustre President arran de l'afer de Casas Viejas. Figureu-vos també el goig que devien experimentar els Rojos Vilanoves, Maures, Fanjuls i companyia davant la perspectiva d'heretar, conjuntament amb el Sr. Lerroux, les rendes del poder.

La paradoxa que es dona actualment al Parlament espanyol d'ajuntar-se totes les minories de l'oposició, tan distanciades ideològicament, amb la sola finalitat d'enderrocar el govern, constitueix un cas únic en els anys de la història parlamentària. Perquè la finalitat dels cavernícoles supervivents de la catàstrofe monàrquica, el mòbil dels elements representatius de la ventafocs de l'Espanya unitària, no és pas ni remotament portar endavant la nau gloriosa de la República, sinó posar en joc totes les baixes manobres polítiques i fer tot el taponatge possible per a provocar la caiguda del govern, usdefruir el poder i lliurar-se en cos i ànima a la revisió de la Constitució per a fer resuscitar els privilegis del militarisme i de la crecacia i tots els altres morts que en pau descansen.

I tornem a l'afer de Casas Viejas. Actes acusatòries, proves fe-faents d'ordres d'afusellament, tot ho tenien els radicals i llurs comparses per a demostrar davant del Parlament la culpabilitat del govern. Segons ells, aquest, a més a més, no comptava amb l'assistèn-

cia de l'opinió pública i el senyor Azaña ens era presentat com un dels primers complicats en els afusellaments. El govern, doncs, no tenia més remei, havia de caure davant les proves irrefutables que els prohoms de l'oposició aportarien en llurs discursos de filípica sensacional. Espectació. La Cambra està plena a vessar i el Sr. Lerroux, «l'esperança de la República», completament restablert de la indisposició habitual que pateix quan les coses li van malament, dirigeix personalment les forces d'atac... El govern, impacient, espera els seus adversaris al banc blau. El President de la Cambra anuncia que es posa a debat la qüestió de Casas Viejas i el Cap del govern deixa anar damunt la taula un sobre blanc que es treu de la butxaca... Qui s'atreveix, però, a fer ús de la paraula? Els radicals esguarden impacientment els agraris com invitant-los a encetar el debat polític. Maura i Ortega i Gasset no donen fe de vida i tots plegats no deixen de vista el Sr. Balbotín esperant que engegui la traca de l'un moment a l'altre. Ningú, però, no gosa emprar-se a fons. Qui sap què conté el sobre blanc de l'Azaña? I si resultés que el Cap del govern estigués més ben documentat que ells? Ah, si poguessin obrir aquest sobre d'amagat i esbrinat el seu contingut...

Davant la manca de les proves acusatòries contra el govern, la oposició, completament desinflada, no té més remei que resignar-se a que vagi a Casas Viejas una Comissió parlamentària per a investigar personalment els fets i assenyalar els veritables responsa-

bles dels successos allí registrats, però com que encara no ha pogut païr el pols insecticida emanat del sobre blanc del Sr. Azaña, anuncia un nou atac contra el govern. Aquesta vegada el tret no li pot fallar. El cap del partit radical, per fi, té les desitjades proves acusatòries i espera rebre, després d'aquesta sessió en què provocarà la crisi, l'encàrrec del President de la República de formar govern... Però heus ací que la Comissió parlamentària que ha investigat els successos de Casas Viejas informa la Cambra que no té el més petit indici que les ordres d'afusellament, cas que s'haguessin donat partissin de cap dels membres del govern. Al Sr. Lerroux, ni que li hagués caigut una galleda d'aigua freda al damunt, no li hauria causat tanta impressió com l'informe de la Comissió esmentada. Que el govern no és culpable? Però si ell en tenia proves concretes. Si l'acta firmada pels cinc capitans d'assalt ho confirmaven a bastament. Si el capità Rojas, inclús, ho possà de manifest en la seva declaració...

En fi, amics lectors, una quitxotada grotesca del partit radical i de totes les desferres de la reacció. 210 vots favorables al govern contra 1, n'és la millor prova. Tots els seus arguments s'han limitat a exposar que ells tenien referències que hi havia qui suposava que algú havia dit que probablement el govern era culpable. Infames, falsaris, que no heu tingut el valor cívic de votar en contra del govern que voldrieu aplastar amb la vostra obstrucció vergonyant!

Nosaltres volem que es faci justícia al culpable, sigui el que sigui, però protestem enèrgicament per la conducta innoble del partit radical i de tots els seus confabulats, els quals, per satisfer únicament llurs ambicions de poder, exerceixen un rebentisme sistemàtic—per bé que inútil—contra un govern i particularment contra el seu president Sr. Azaña que té més prestigi, més dignitat política i més vergonya que tots ells plegats.

FIDEL.

rant més de dos anys, blasonada pels sentiments de catalanitat, administració, justícia social i llibertat.

Una victòria d'aquestes forces que insincerament s'assignen actualment el nombre de defensores de la democràcia, que no són altres que les orientades pels homes que amb la seva actuació han contribuït al retard de l'emancipació del poble de Catalunya, destroçaria completament tot l'esforç i les activitats de les veritables democràcies i transformaria radicalment les innovacions que havem implantat amb dos anys de lluita i de revolta.

Tenint en compte l'importància que tenen per l'esdevenir aquests moments en que es consultarà novament la voluntat del poble mitjançant unes eleccions, es precis que ens incorporem a defençar les nostres activitats ciutadanes, amb una actitud decidida que ens situï favorablement a refermar una victòria, que liberalment ens dongui la força precisa per tirar endavant les nostres idealitats.

A l'Abril de l'any 1931 possavem a prova per primera vegada les nostres forces, assetegats de renovació i triomfalment aconseguíem l'implantació d'una República democràtica.

A l'Abril del 1933 identificats amb el mateix esperit d'allavors, es precis que amb el nostre esforç col·lectiu continuem aquella tasca començada per convertir el nostre municipi en un instrument de sana administració i progrés social on el poble sense distinció de classes hi trobi una defensa i un ampar.

LLAM.

“AVENÇ” prega als seus amics i simpatitzants que al efectuar llurs compres recordin als seus volguts anunciants.
